

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 9. Israelitæ, contra Ægyptios, prodigiôsè defensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

§. IX.

*Israëlitæ, contra Ægyptios, prodigiôsè
defensi.*

Mirabile exemplum est, in Israëlitis ex Ægypto egressis vsque ad mare rubrum. Ibi cum hinc mōtibus clauderentur, inde truculentum æquor obstaret, à tergo autem infesto exercitu Pharaos eos premeret; illi verò etiam hosti armis impares essent, neq; nauibus traicere pelagus possent, neque alas haberent, quibus trans montes possent euolare, quid aliud clamare, humano iudicio, poterat populus, tot diuinorum prodigiorum oblitus, quam:

Catull. de
Nupt. Pe-
lei & The-
tidos.

*Siccine me Pharijs abductum, perfide, ab
oris.*

*Perfide, deserto liquisti in littore, Moyses?
Non patet egressus pelagi cingentibus undis.
Nulla fuga ratio, nulla spes: omnia muta:
Omnia sunt deserta: ostentant omnia lethum.*

Exod.
14. 3.

Nam ferè ad hunc modū locutus est & Pharaos de Israëlitis, & Israëlitæ de Pharaone. Ille dixit: *Coractati sunt in terra, conclusit eos desertum. Cumq; persequerentur Ægyptij vestigia præcedentiū, repererunt eos in castris super mare: omnis equitatus & currus Pharaonis, & uniuersus exercitus erant in Phihahiroth con-*
tra

era Beelesophon. Cumq; appropinquasset Pharaon, leuantes filij Israël oculos, viderunt Aegyptios post se: & timuerunt valde: clamaueruntq; ad Dominum (non, quo eportebat modo) & dixerunt ad Moysen: Forsitan non erant sepulchra in Aegypto, ideò tulisti nos, vt moreremur in solitudine, quid hoc facere voluisti, vt educes nos ex Aegypto? Nonne iste est sermo, quem loquebamur ad te, in Aegypto dicentes: Recede a nobis, vt seruiamus AEgyptijs? multò enim melius erat, seruire eis, quam mori in solitudine? Ad quem planè modum in angustias redacti multi DEO parum fidentes, sed humanis duntaxat consilijs & auxilijs apparentibus nixi loquuntur. Cùm enim ipsi modum non vident euadendi, neque DEO contenti, quasi se vindicaturi, ita fidem illi datam, religionemq; omnem seponunt; ita fidem perfidis adhibent; ita toties decepti decipi ampliùs volunt; immò ita virtuti honestatique aurũ & arces ruituras anteponunt; ita scopus illis omnis est vtile; ita, cum iratã Iunone, Acheronta mouere, quàm Superos flectere malunt. Quasi non Deus sit verus auxiliator, tempore pacis; aut, in ipsa belli tempestate, Dominus Exercituum, & dator victoriarum; quo offenso, nemo vnquam

quam

quam vicit; placato, nemo victus est. Iſta ergo præpoſterè, vt vincant, Deum blaſphemant, & contra pios, tanquam Iſraelitæ contra Moysen, murmurant, qui pacem reducere, atque eos ex Aegyptiaca ſeruitute educere, & Pharaonica Tyrānide liberare voluerunt. Si quem enim Moysen nacti ſunt, dicentem, *Ibi incipiunt auxilia diuina, ubi deficiunt humana*, illico aiunt: *Recede à nobis, vt ſeruiamus Aegyptijs*. Ad hos igitur tales, ait Moyses: *Nolite timere: ſtate & videte magnalia Domini, quæ facturus eſt hodie: Aegyptios enim, quos nunc videtis, nequaquã ultra videbitis, uſq; in ſempiternum. Dominus pugnabit pro vobis, & vos tacebitis*. Nouit Dominus ipſum mare diuidere, nouit tollere montes, nouit ſubmergere equos & quadrigas; & totos fluctibus exercitus ſepelire. Nam etiam miraculis ſuccurrit ſuis, quando neceſſe eſt. Nec prima vice id fit, quando Deus id facit. Quanquam iſta eſt ſapiens ac potens, vt, etiam ſine miraculis, extemplo poſſit omnia humana conſilia diſturbare, & inde, vnde minime putatur, rebus deſperatis remedium inuenire; modò nos, id eum poſſe crederemus. Non eſt neceſſe miracula expectare; ad Deum re-

sur.

exemplis veteris Testamenti doctur. 15

curramus; non est nostrum, vt pro Deo solliciti simus, aut omnipotenti Domino modū præscribamus. Nostrum est, sperare, illius iuuare. Quantum nos ab illo recedimus, tantum & ille recedit à nobis.

§. X.

Ad terram conuersos, à cælo deferi.

Enimuerò sæpe aliunde quærere solatia humana, fuit perdere diuina. Israëlitaë ijdem in Galgalis, & Campestribus Iericho fecerunt Phasē, & comederunt de frugibus terre, die altero, azymos panes & polentam eiusdem anni. In eum vsque diem Manna illis de cælo cecidit: ast, vbi ad terram & terrenos cibos, solatiâque conuersi sunt, licet sancto prætextu azymorum, quid factum est? Clarè aperit Scriptura inquiens: *Defecitq; manna, postquam comederunt de frugibus presentis anni terra Chanaan.* Deficiunt itaque cælestia, vbi dominantur terrena; sicut vbi desinit auxilium terrenum, ibi cœleste succurrit. Hoc experiuntur, qui, dum, agnita sua calamitate, dicere coguntur: *circumdederunt me dolores mortis: & torrentes iniquitatis conturbauerunt me;* etiam illud didicerunt pronunciare: *Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus;*

Iosue
II.

Psal. 17. 9.

Ibid. 7. 1.